

מדור הבחינות

מינהל הסטודנטים

מספר סידורי 1034626

מס' מח': 45
 שנת תשע"א סמסטר 1 מועד 1 מטלה 1
 קורס: 01 574 99 ערכים וטעמים במבחן ההלכה

המחברת נבדקה ביום: _____
 הציון: 99
 חתימת המרצה:
 מס' סידורי _____ מתוך _____ מחברות

הוראות לנבחן

1. הבחינה תלמיד שעזב את האולם אחרי חלוקת השאלונים או לא מסר את מחברתו עד תום הבחינה או מסר מחברת ריקה - דינו כדין נכשל.
2. קריאת השאלון מותרת רק לאחר קבלת רשות המשיב/ה.
3. יש לכתוב את התשובות בדיו, בכתב ברור ונקי על עמוד אחד של כל דף. אין לכתוב בשוליים, הכותב טיטה יקדיש לה את הצד הימני של המחברת ואת ההעתקה הנקיה יכתוב בצד השמאלי. את הטיטה יש למחוק בהעברת קו. אסור לתלוש דפים מן המחברת.
4. עבר הנבחן על תקנות הבחינות, תשלל ממנו הרשות להמשיך בבחינה, והוא יועמד לדין משמעתי.
5. משך זמן הבחינה מצויין בראש השאלון. עם הודעת המשיב/ה כי תם הזמן, על הנבחן להפסיק את הבחינה, למסור את המחברת עם השאלון ולצאת מאולם הבחינה. מחברת שלא נמסרה בתום ההודעה לא תיבדק.
6. אחזקת מכשיר טלפון סלולרי (אפילו סגור) ברשות הנבחן, מביאו מיידית לפסילת הבחינה.

1. עליו להבחן בחדר בו הנך רשום.
2. הנח ליד המשיב/ה בבחינה את חפציו האישיים כגון: תיקים, ספרים, מחברות, מכשירים סלולריים, קלמרים וכו'.
3. אסור להחזיק בהישג יד חומר הקשור לבחינה/לקורס אלא אם הותר הדבר בכתב על ידי המרצה ורק בהתאם למותר.
4. מסור למשיב/ה על הבחינה תעודת זהות וכרטיס נבחן חתום ותקף לסמסטר בו מתקיימת הבחינה.
5. **היציאה לשירותים במהלך הבחינה אסורה בהחלט.** נשים בהריון ונבכנים באישור מתאים רשאים לבקש מהמשיב/ה לצאת. היציאה בליווי המשיב/ה ובהתאם לנוהלי האוניברסיטה.
6. נבחן היוצא ללא רשות מחברתו תפסל ותועבר לועדת משמעת.
7. יש להישמע להוראות המשיב/ה. אין לעזוב את חדר הבחינה ללא קבלת רשות. חל איסור מוחלט לפנות לנבכנים אחרים בכל עניין. **זכר. בכל עניין פנה למשיב/ה.**
8. בתחילת הבחינה מלא את פרטיך האישיים ע"ג המחברת. תלמיד שקיבל לידיו שאלון ואין ברצונו להיבחן, חייב להמתין 1/2 שעה בכיתה מתחילת

בהג/3א

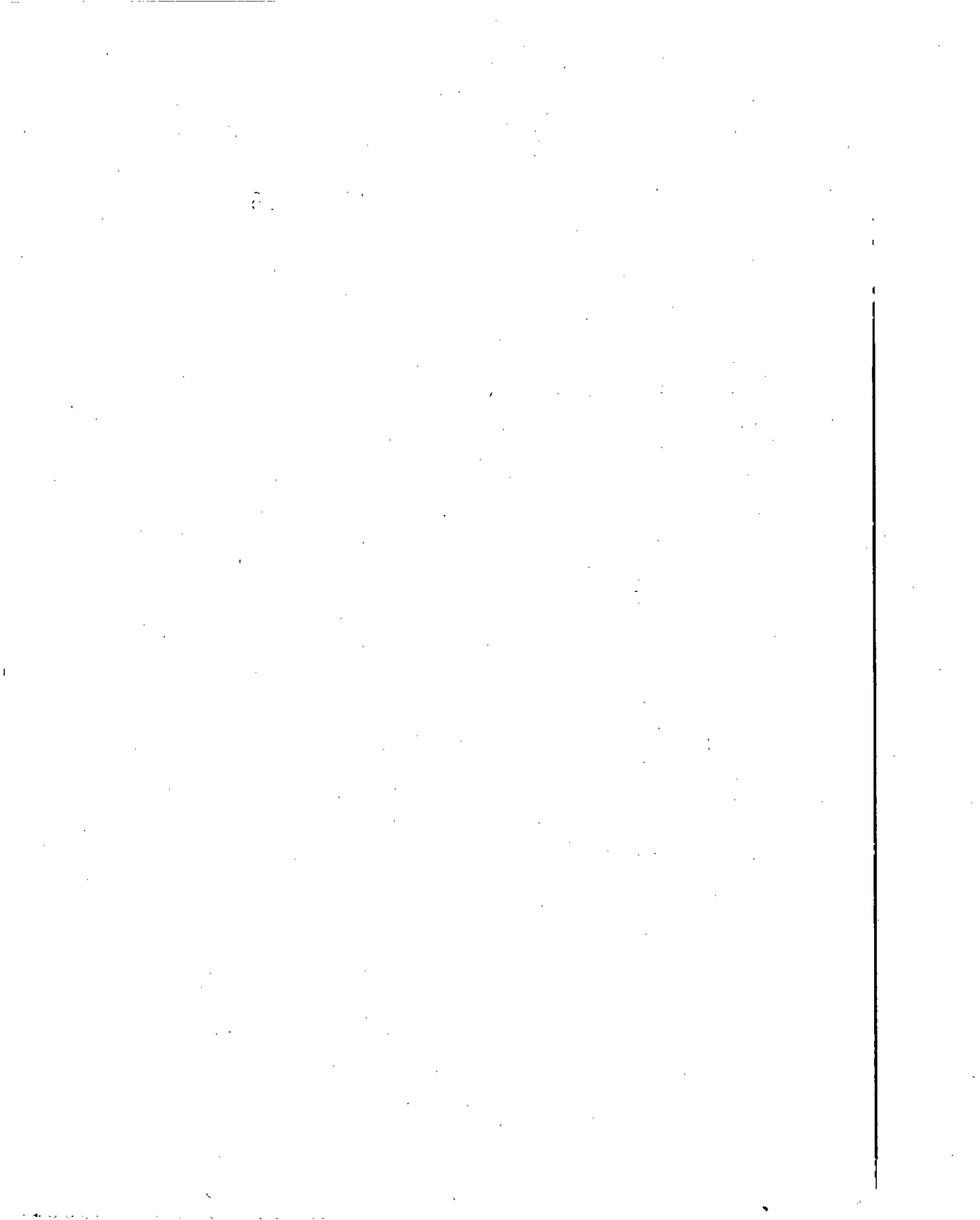
ועדת המשמעת מזהירה!
 נבחן שיימצאו ברשותו חומרי עזר אסורים או ייתפס בהעתקה, ייענש בחומרה עד כד הרחקתו מהאוניברסיטה.

שנה"ל תשע"א סמסטר א מועד א
 מס' קורס 99-574-01
 מחלקה אס"מ תאריך 17/01/11
 המרצה ד"ר יצחק דבני
 מבחן חלק (אם הבחינה בשני חלקים)

הוראות לנבחן בנושא סריקה:

אין לכתוב במחברת בעפרון. יש לכתוב בעט בצבע כחול כהה או שחור בלבד. אין להשתמש בנוזל מחיקה (טיפקס). אין לכתוב בשוליים משני צידי הדף. מחברת בכתב מרושל משפיעה על תוצאות הסריקה.

שם לכו השוליים יחמכו לפני הסריקה. לכו. חל אסור מוחלט

2. א.א.א. האיסור - יאלם של' אטאם לאיסור קנ"ת חלב ועזיה משני : ו. אטאם פלכתי - יאלו

חמס מאט יכדכו דתוך החלד למ את החלד למ כהמות שיתן באותו לאבינה (הי' אטא חמס אינו כש).

ב. אטאם פלכתי - דודו כי האים מאריק את סיכו החלד דתוים פיליה ויש חמס פלכתי אדס"מ יאילו את ארס

למך החלד ב. אטאם אלו ככר אילם רללטי"מ משם שטאית כל ככר לא מצו"מ (חסיס דאינד ודאד

לחמס החלכתי הכי ככר לא מצודדק סוגי חלד ואבשר להודיל ליליהם.

ג. אטאם חמס מתחודד עם קיזיה ושבאית עכיה למ הלכה שקדחה למתין צינך דו: לעלא/לחתי עם מתין.

ד. אטאם חמס ידעת ד יוסל דלכמ דלת עורק הסוטייה לענין לכה שלעבה) זאת אומרת, אלוות מן החלכה יא צורך

החלך מסוים הכולל גם מתין. (II) והתקון אלו לעזיה הלו הוא למחר שבאשר קילו את החלכה הלו, היתה

מתין "קנ"ה" או הלכה שאם לא יהיה חמס מאחורי החלכה, ומקרה דן שבכר לא יהיו (חסיס מצו"מ

כאשר, הכי שהחלכה מתקלפת, כלומר דכשם שהאטאם אינו, ומילא החלכה מתקלפת באופן אורחתי עם ללא

לתיק החלכתי מתין.

ב. היקוד ומחילת כפיים בשבת - ישנה הלכה למשה שקודמת כי חל איסור לקיוד ולחמס בשבת משום החמס

שא אשם ידוא לעדי התקנה לוי שיה מלאכה שהיא אסורה בשבת. תוספות, וליתר דיוק כלינו תם קודם

כי היות שדימנו (כימנו) אלאם ככר אלאם יודעים להתקין כליו שיר כלמאן המשנה, הכי שבכר אין אטא מאחורי

הלכה זו ועם כן יש עכארה, כלומר כאלו האדם - בלתי התקנה.

עכביבת חובה בשבת - ישנה הלכה המונה איסורי שדוק שהם בשבת, כלומר צדדים שבזמנאם לעדי

מלאכה אסורה אך הקל"מ אסורים ואולם כאן קין וקידושין. החמס הוא שאל ידוא לעדי כתיבה, הכי שכללות

אלו י' צורך למחמס, כחוקר, ויש איסור לכתור בשבת א"ו. השאלה היא לו - האם לקיים רשפולת דווקנית -

המשנה מונה דן מקרה כמות של קידושין (שיקרה כדך אהר ועלדים), אך קידושין מצווה - מחקר בשבת! יש למד כי

כתיב הוא הכוסק היחיד שאדם כך. הרשות בשלמה - המשנה התנוונה עם למקדום של קידושין מצווה. כך בסקו

כל סוללת הכוסקים החשובים (נ"ל, רמ"מ, ע"ע). דתוך תוספות, אחר השיקוליו של לית להתיר חובה בשבת, הכי

שביום כתיבת המשנה אט"מ היא הסולה מקבולת שאלים בשלם, והם לא עשו זאת בשבת, אלא קמ"ד

מכילתם את המשנה הלכה. אכן, איסור זה (אמא חל) על קידושין מצווה) כדך אינו רללטי. לשם כך הוא מתקדם על

הקדמה הראשונה של הקוס לעדי התקנה לוי שיר

3. הכסס התלמודי - אסוזה לו היא למחוקת בין ~~ככר~~ לרר יוסל, כאשר ~~ככר~~ סודר שכל האדם - בלתי התקנה

באן אורחתי - כ"ז דל את תקנת"ער המלכה" ולכן כשם חוצקם לפלד יא, עם דל יש יוגים אל טאם השנה, הם

מת קדושה, לפדוק, שאלה בני היו"מ דלעד שכלו מקלע מדיונות, ואז לכה לזכר יומ אחד אכור, שיוכא סיבה שלענה מחוקת

השני - ואלו ה' יוסל און של דוד שקלעו חמ"ן דכיר מתן להתיירו - אט כל האדם לא בלתי התקנה באן אורחתי

אלא דכש תוליד אמוד דלם קר"יוון כה של מתין. עורק הסוטיה נותן לו להוכיח את עמדתו דכך צדוה שאות

א. חצבה לחי אסתר - למרות שאמר מלך היה סיני היה צריך לזאת שיחברו לק"מ חיי איוון. כ. מיכת היוגה.
למחרת משבר מספר זה סיני היה צריך שוב להביא את כל המלכות אל הכר. ג. ציאוני"ם כפיוס - ז. אלעזר
ז. אלה ל-מ את ביתו ולקנות תקנה שמי שזכר באות מסוי"ם (מי קרה) לכל כוון גזים. לא יכול לפדות את כיוונו.
ולשאת ככל במקום. אלו להבא סיחיו לשם סי לק"מ שם און. אמרו ל"א שזה בכר לא שר, ~~א~~ לאלו
את התקנה. אך צאו גאק במנין.

ב. במכס - הוא מקבל את מילת הסוניה שכן כאלו באון אלוני' של תקנה זמ כאלו הלא, אולם הוא
מקו מ-ג התאים שנקדו להסבת עקרונות (חמה ומנין) ולבם צונס ריק ^{מנין}. באת למקם אהרן י' e
אבלו פורחיעם מוסף הכק שזכר תחילת מסודר לסינו' הלכס: ומאזר תפז שאלם כנו ידו, לא צריך
סמכה, צו כס"ה, שיהיה רמי, "דגלן הסכר".

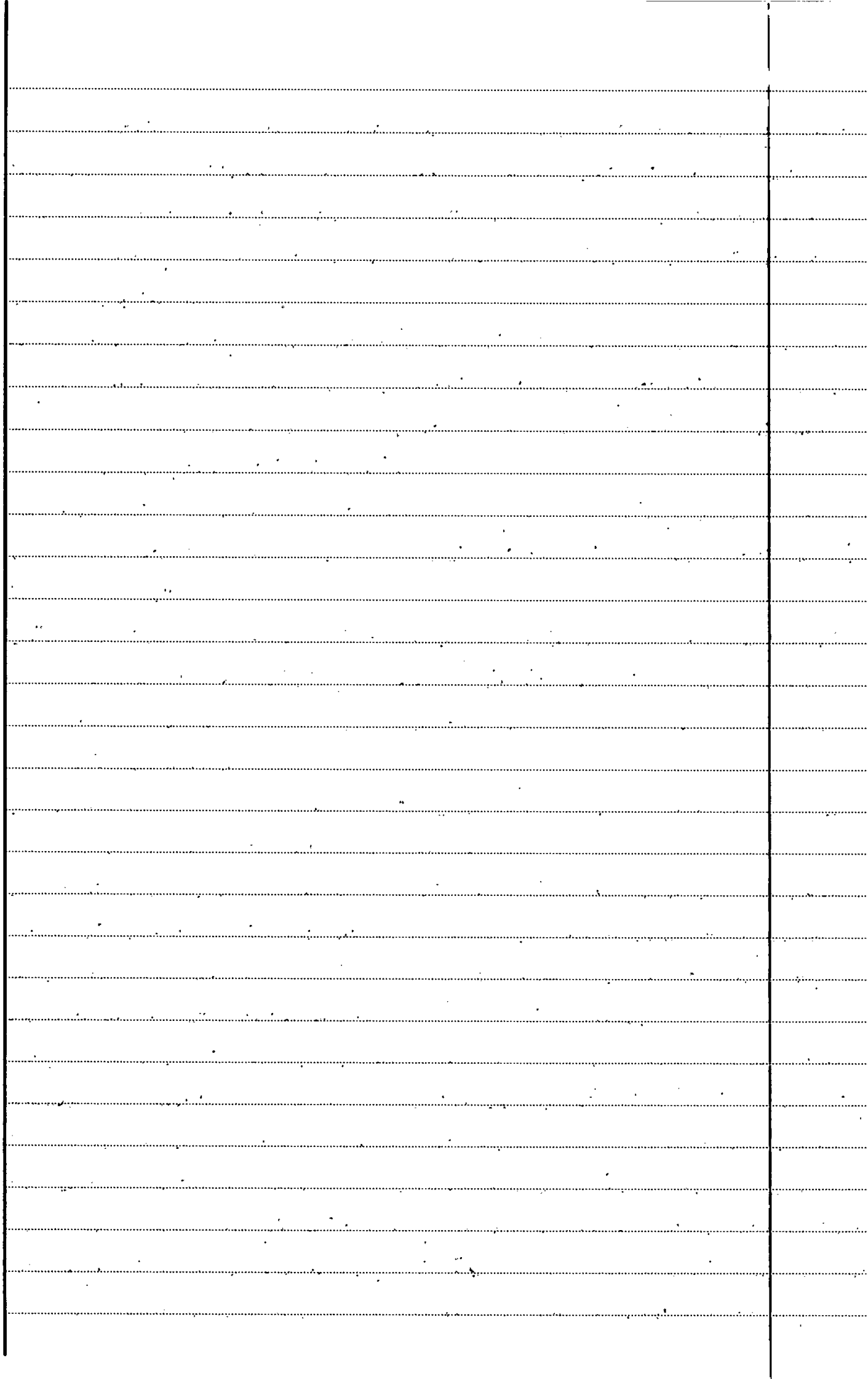
ב. באב - שם כנאנו מקבל את מילת הסוניה, אולם הוא מקבל אל יוקר מכללם ואין שאלו שפרש
העץ ~~מ~~ אמדו ואין לאלו אלוני' לו צריך חממה לל מנין - הני ל"ל בלל את תקלת ייחז המלכה'
בני חממה וכלי מנין.

כ. ד. כונו און כלסם ככו שאלו האג - בללה התקנה באון אלוני'. הוא ימיר את התאמור אל
כקס צו, שלא נכאלם באון אלוני' כ כאלו לא יקו האג. הוא און שלו הסירה למה היה
צריך מנין להתייר את האג, אז ע"אזר סווק ידואלם - יהדי & לא ידו את האג. כקסס שזה אחר
מכן כל י' וסמן ומסיר את האג.

ז. כס שכונו לענין קניית חלק ולתרה למי, ~~הוג~~ ^{טעמים} - סירה הזיינית וסירה הלכסית. אך
כונס ששניהם ככר לא כללני"ם. הדי שפחה זו ככר לא כללני"ם

כ. כ. כונו שרר עונדי' מוכן לויחמם כדל האג בללה התקנה יתור שיקל הלכסית מכללם - מתקנה
מפורסם ~~ה~~ אלוני' - בלל ה' ללה דאק און להם סוף, אז יש חכמה כלכסית שדוא דתי"ם, אך הוא מתיר
לו (כ) מיב אלוני' - א. הני סם סאלם ולק הרה יוקר סלכ שדוא חת. כ. לענין התקנות - ~~א~~ ^{כיוון}
אנו גלחזים טאק היה דתי"ם היה יוצר אתה קצר, וכן לל האג בללה התקנה.

כ. כ. כונו שכתאכיה קומה י' אדדיה דווקא נוקט קו בורחלני"ם - כזו האג - האג חכרה התקנה י' ג
הקומאות י' 3 מאכני"ם 1 חלכה 2 מקור קדום יוקר שאלם הלכה על כקו לאלו האג 3 חוזר האג -
י' אדדיה לא מחזק את הלכה: שבוז רחמה צקה ל"א - היה אמור כיו היה כנח כסא' הכקד ומוכס את
יישור פאר, האלמן איוון כלל הלכה זו כ כוכ הבורם מניאלו שדו ל"א. באת ללחך קמ המדינה, האג
יש אלם לחמיווי האימור - הוא קוא לא ע"ה כר פולק שקודם שחכר האג - לא חכר האימור. השלם לים ע"ה -
היתה תקנה זו לצדקת הקראים שלא ידו לחול, החלם סאלם כ ידנה ססם של הקראים. י' עונדיה שדל לחמיו
כ. כ. ביאדין כקולק חתלוונות ואור כול ע"ה הקו הכוחלני"ם ולא מחזר. נואיל ומתק - מוקר!

*) יש חומר קבוצתי של רבלי את האר ששלד שהתלמיד התכוון שהלשם מתלה את קיום התלכה. הרישאו מסדור של ייתכן שיגרי יחשו שכן חשב התלמיד ל רב כוסדים תושבים. כזה יחלופת של דרשון תוך - הלשם ודו מזה חזרה והאר

3) 1. יכוד הדיוק - אכן, חמדה זו שדוד הכליות דוחה איסורי דרבן מופיעה בהתכוון דרבלי ולצ דחוליה מה ד כסס"ה של "אין רצה" נאסר לך דרשן קל שדוד דחיות גורה על "א תסוד". אולם כשיט כי למנות שבתלמוד כוסו

של הכלל מתנה לפי התניית דין חרבי, כדורות הכוסקים חלה יביצה גדולה כח הכלל. הנהל מכליל שצדק אולי לרבות מקרים מצורה, דרך החוות יאילי שקל רשות מאבי"ם של מקרה קייר להתיאמו כדי ש"חש" לעבור הדחיות.

ולמה כרמ"א של ד שדוד החיות והו שיקלו המוכזי לעכבת חבה רשות, הכי שוליו להסוות זאת בהלשם של התלמוד, חיובות כי החיות כי מת כשיש הולכת. אולם, ראיוו שז צורכי, פוסק מצד וצמאי יחסיית היה מוכן לעלות

ככלל של דוד החיות שמש חתקה של נאלה לערכה של פדיון ח. הוא קל שיהא אלה דורה למסר לעלה שהיה העדשה ככר הפילה, ועדיל קיי"ם את פדיון דין להיאר מהחבה וסל' דוד החיות. אך שז גאיט שביבת כוסקי הלכה

זאן כלל הוא סביב לסיבות - כואני המ אים מלשם שקלום ^{קיי"ם} (פון מוס) למוך השדה הולכת. לכן חוד הכוסקים אולי הכסו לפסוק חבה זו על פי זרן כוז יהיות. שינו אלפי השדה דביקאית, היקצותי של לעשות הסדרה כוסק

בין רשותו ותוכנו הפניה לין הכסיקות עצמם. בתורה זו קשורה לערך לבוטי ללשם אלא להיכיל כילוסוטי תיאולוגי ש"ש בחלבה זו שפיעה כעליונות של האל. שוררם אולי להרבה חול אלו, גזירה דחיותו אלוות עליו, ומצדה נצווה לך סבלי ערך

אל קלות על תעבת שמים. כדאמרו של המצווה (דכו כדעליות) אן המוכר הוא יחסי ותליו מקום פמן. 2. כלל הלש - כליוו ש"ש שעות אלוות כשיקה לעניין חלה. לפר החלשם ^{הכרה} צד התלמוד יהי ד צורך קודם כל לכל

את ההלכה דצורה מסודרת כשפר החלשם יקדם מנו והשדה נק' רנוס תולען ולא דיאז אראוה. אולם לפי הדיקט עקת אלף אלו יקדים שאלם הלימו הוא לשעה מניח ואין טן. כזה הכי שיהיה אפשר לכל מידות את האמר ^{כ"ל} ש"ז התקא כלל

ה"א, ואלם שמה היה מוכר של צללה, ואן קשה זומכ ש"ש משורה מלני להשת כלל חלה. אולם כ"לנו שיקום והוא מולם אכלל חלה שסר אין זה אלם (ייקוד כויפ אמוכה שבת). דכשן ט"ז - לכוה אלו כואם ט"יה לעב"ז את אלל לנדבא

תוך, ולימ ספרדים כן (בהלכה שהלם) מוני היה אלם שנתקשו סבך לעלכה). לפי המדוני אין לעדוש תך (אלא כל לחיותל מסתוות) עכן צ"ן אסר לחזק יד. לפי הרו"ם דכשן תך (השידה לשימר הקספת כלל הא צ"ס) והכית ואלל דלוקמתיו. לפי כ"ל שספק

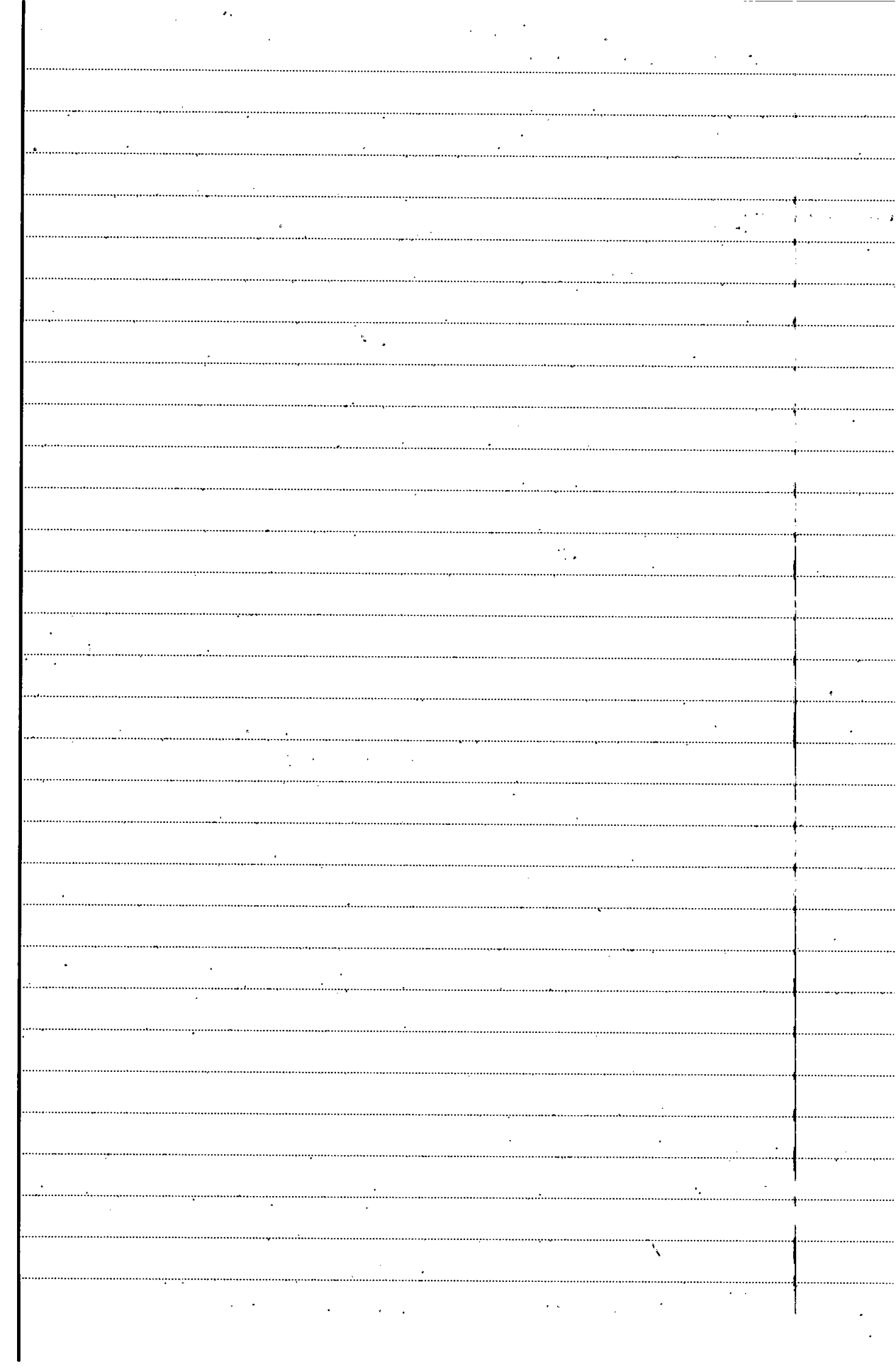
שקפת כלל ^{הלש} לטוב מתקני, לטאה שיהי מתקני. אולם לפי כואר כלום הלשם לא משכר את החלכה (שם לפי הרו"ם לעליו) לשם האור לא ימן אלם לעב"ז את החלכה כי לא לעל ד"אמן מהו והשו מזוכה רבנות מלך ש"ש לק"י, ולכן יהיה אסור לשלוח למוס

3. אצדק - כסופו של דוד זה שיקול שהוא יחסי כון שרשו שהיחס הפלילי לאפשר והדחתו מהיבת ההלכת. מוליק לא כאל ענין מסוקי כאלצמא, אלא מזוכה דקאמלם כ"סאולות של תיקון. אי כאלמוס כנימ' א למוד חלה - עם לא התלמוד

כלי מד להי מסוק והפסקו למוד חלה, ולכן מתקו המודה אצדק. יטצה שר האו לאון מתקנ' עליו אלו זאת תוקן כו. שם ד צ"כ אומכאומים חלה רק מתקלמד ולו מקלוס קוספיה ואצדק י"ל כי נאמת זה קדכלל שאלו אים מזורכרם ד"ק-טן

אן מליו קדנות תלמודי מהם לכוה! כ"כואם חיצוני נר הקט"ם - ש"מ אים כויטיות ^{חיות} א ק"צ אצדק - אלא "צמנות ד"ן" קתלואל עכ"א - העדמ פ"א ל'עמלם את דחת החלוקת. י. כואמוס החלשם הכנזאן - הימ נכארו רחשם על

כוא המשה למח החוקן למסר את ישי - הוא עם החלוקת של כן לעמלם את יחית החלוקת ד כ"ק קוד - לכה לכה למצורק סבכותיות אונת: כ"ל - כשכ"ת - לכן אין מידור, כח"ל - לכות רכ"ה ש"ה כ"סא לסי' שמתקן סבכותי כשכ"ת טן ^{הצדק}

1) ~~אבות~~ - לפי תפיסה זו, מקור התורה המשי' של הנוכחה הוא בכך שהיא צווה עליו. מקור התורה
גינו המתכנת המשיך האטמית. אחרת זה יוצר פסוק לא א. כצלוניות - אחרת פועלם איתן לא רוצה התחלתו
ג. לשבוק - הוא כיו איט ין-חוכין לטבות עלינו כרצונו. מצב המצוה א. פשיה רצון קלם ע"ש. ג. פיזיה
כודלות של המצוה ג. יפייית המשיך ע"ה המן והתקום.

עמדה התרבותית - מקור קיום המצוה הוא לא פנמי, הוא לא מתוך העצמי, אלא רצון למקוב שבוא
כיווני משי, ומקרה זהו האל. עמדת ר"ח - כיהל בספר הערי גסר שרצונותיו, הולך מלצין רצון השל
הוא קויה למכר 'ומן' למתן. ט"ו הקומח היוק שמהה' היא קיום המצוות והתקלות, מצווי: לכן כיהל אכן
קומח למדה זו (יחד עם הושם קב"מ, אחר-ההמלך, נטם משי רוע).

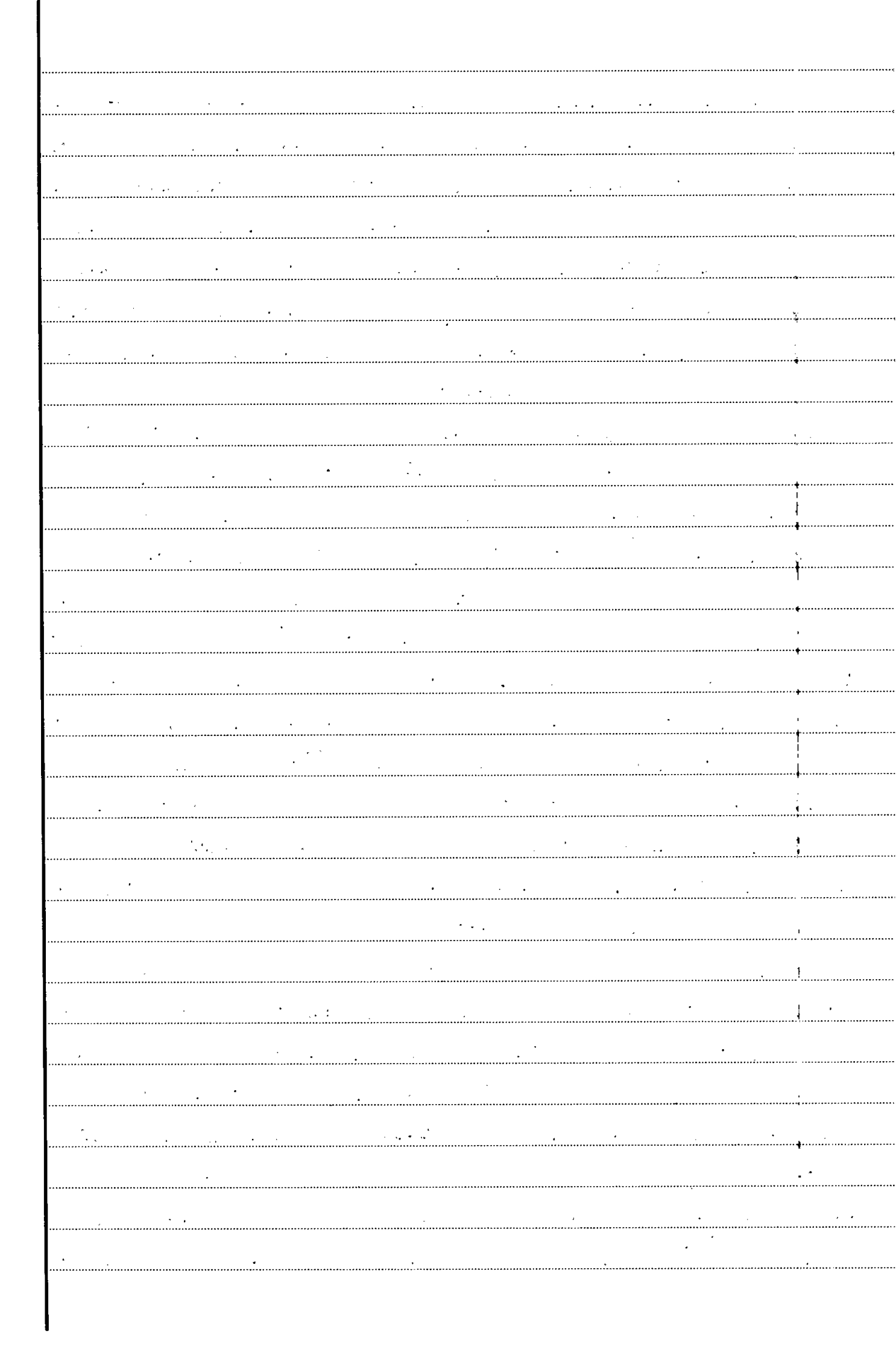
ג. ר"ס זומה עמדה זאת כחכמות משה סבוקי 1) ראשית כל מכונית מקור התורה של המצוה יש מצוות שכן שליוט -
מקור התורה הוא השל - הוא מוכר לך על דרך ^{כיון} ~~המצוה~~ ^{רצ"ה} ט"ו ופניה וכו'. יש גם מצוות שאלו מקור התורה
אלהם הוא רצונו האל 2) אלה גם המצוות הללו, באומרים המצוות מקור תוקדם הוא רצונו, שאלו לא נשדו
אלו, למחרת ין שום מצוה כל תיז' מצוות שאת, ולכן ~~כיון~~ ^{כיון} כיון - כל המצוות הם כדרך השל. כ
או כך, הכפ' לא יקח עמדה זו. צדי נלא כלל מוכן אלוים של (וכן קשה ומסות) גם לא יתקלו.

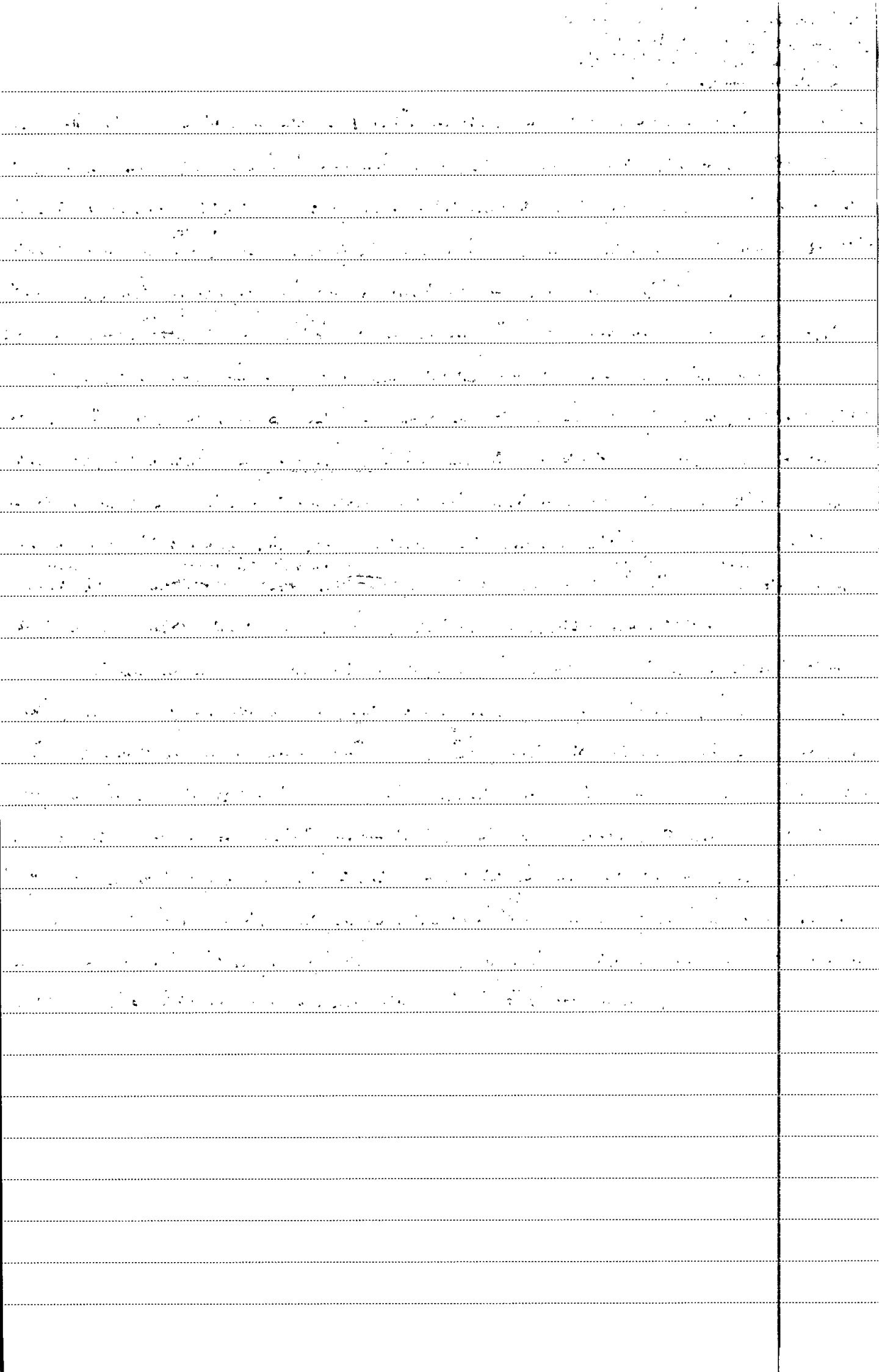
עמדה התרבותית - מקור התורה המשיך של המצוה הוא המצוה, הוא צווי עליו ב הוא משי צונו. לכן
אומך ^{שכ"ה} ~~המצוה~~ ונאלו הם לא מדרך השל אלא מדרך הצווי. זהו למה ששאל שיה דרך המלאכה ליה דרך
צווי. אחרת יש פשיה לא - הוא הוקר ליה' שביבות: מתקרה האר ויאלו לתקלת עם מסין (ממש התאוריפ'ם)
ין מצב המצוה. אם היא מתקנת ~~המצוה~~ המשיך אלו הרי תקים הרו שרבותי ואלא חזונו ח"ם -

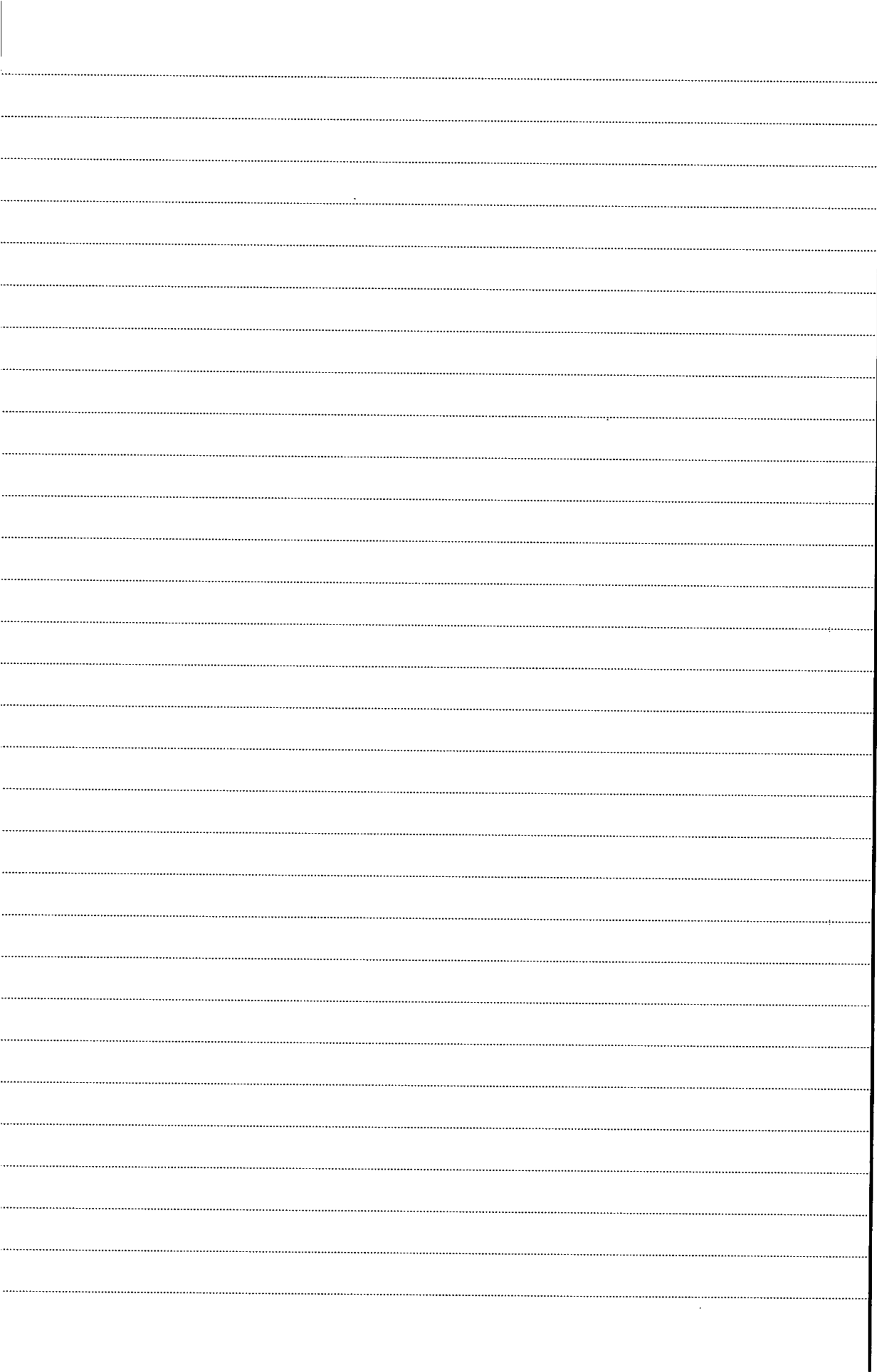
עמדה אוטומטית - מקור הקיום של המצוה הוא צ"א א"י - המצוה א ציות למקור כל הוסך את המצוה ללא
אני. עמדה קטאלית שדשנת את הציות למקור כל המלאכה אל הדוכ: א. ל' צד ב. ס' ק' אשם ג. ל' אל - לכן.
המורה שדלים אלו הם לא זקן השל אלא דרך הצווי הוא ל' ית' ת' האר. (אמש מונים לפיו עיפה להטות דק. דמתו
לא אדרה, שנהי המורה הבלתי זקן אל היהדות, המשיך האצ"י - "חוקותי תוית' ומהי" - אדרה יז' את כל התורה לפני
שמצוה, יתקנת עשה" - אדרהם אחר המוסר כל' ית' נן יש מקור אל ית' הציות של צווי ל' ת' למצ'ם מרד"ם).

ג. כיון כלל הרומים לא מטיבם עם אלו זהו ממה שזוהי דאמי המצוות - הרי שפסחת בתקנות (לא דבר) -
אלו המצוות יש אדם, ולעית' ליתר אכיו, והמורה זו בואם הן "שלוחת" מוסריות. גם בתוך התקרנות יש לם חלוקה
"חוקים" - דברים שקה להגין את האם 'מס' - דברים שמתם דבר - לא אלו - עניה ל' אלו (נפלים לקטלוב סלו
לא מזהה האל הוא אלו 'ש' אלו תלויים וקופא - אן 'עתי' כי צוול (מ' מדר'ם, משי, שריות). אפשר אלהם

אולי של כל לכוני לבשר לתוכן המצוות, אלו מכללי התקנות - כן נפלים דברים של הרומים כל ע"ש
ומס' והחוס. כן הוא מס' את הסתירה בין הביולוגיה ל'הדוק. הביולוגיה - המוש' דר'ם מכוכב שמתאונ' ^{ש' אלו}
כיון שזוהי את ה' אית' (דניי אלה דקולס) הצוות - המס' ע"ה - "כל הפד' מתכיו" - "ל'ם צונו אכא" -

T
E
C
H
N
I
C
A
L
S
C
R
I
P
T
S

